

173

19.

26.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

1732.

19. Lischke, Reinhold Gottlob: De origine et aequitate
Lactis Lascum hypothecarum apud Romanos.
20. Mascovius, Fr. Jacobus: De originibus juris publici
imperii Romani Germanici.
21. Mullerus Augustus Fridericus: De emigratione
religionis causa suscipienda.
22. Nylus, Gustavus Mauricius, fac. jur. pro cancellarius:
Programma, quo solennia inauguralia Curiae
Augusti Salzmanii indidit.
23. Nylus, Isaac Mauricius: De jure Austriae et
Theophrast. Institut. l. 1. tit. 2. § 2 et l. 5 § 4.
24. Nylus, Fr. Henricus: De praetore peregrino at Theophrast.
Instit. l. 1. tit. 2. § 7. 8.
25. Rechenberg, Carolus Hth, fac. jur. pro cancellarius:
Programma, quo solennia inauguralia Curiae Goth.
Lib. Weidlichii . . . indidit.
26. Rechenbergus, Carolus Hth: De mendacio et in specie eo,
quod in foro humano puniatur.

1732.

27. Ritter, Jo. Daniel: De febrilibus populis Comarum 33.
28. Rivinus, Ludov. Florens: Singularia M. Aurelii An-
tonii philosophi jurisprudentiae capita. 34.
29. Rivinus, Jo. Florens, fac. j. prof. (l. b. s. p. 2)
Programma, quo commentationes et disputationes
publicas iur. lat. 35.
30. Rivinus, Franc. Florens, fac. j. pro. cancellarius
Programma, quo solennia doctoralia Jo. Martini
Schroeteri indicit. 36.
31. Romann, Carol. Fridr. Florens, fac. j. pro. cancellarius:
Programma, quo solennem doctoralem promotionem
Ernesti Christophori Mulleri . . . indicit 37
32. Selgmannus, Carl August: De successione simul
bene investitorum, in feo dis Saxonis, quatenus
in capita fiat et quatenus in stirpes. 38.
- 39.

1732

33. Schneiderus, Johannes Fridericus: De cautione lega-
torum servandorum causa praestanda.
34. Thomarius, Traugott: De origine atque progressu
hypothecarum tacitarum ex legibus Romanis
35. Wagner, Thomas: De aris in curiis et pro tribubus
apud Romanos positis
36. Waehler, Aug. Frid, fac. med. prosectorarius:
De partibus monstruosis historia et sectione. Pro-
gramma, quo peregrinam med. Joh. Ern. G.
Kubini indiget
37. Weidlich, Carolus Gottlieb: De custodia rei alienae
immobilis non deposito sed mandato
38. Weidlichius, Paulus Justilianus: De jure fisci circa
persecutionem eorum, quae scelere quaesita sunt.
39. Worm, Dr. Godofredus: An et quatenus jure Saxonico,
facto uxoris, tam successioni tam us fructus marito
competenti, praesidium inferri queat?

800

1732, 23
1286

DE
JVRE QVIRITIVM
 AD
THEOPHIL. INSTITVT.
 L.I.T.II. §. II. ET T.V. §. IV.

PRÆSIDE
JOANNE HENRICO MYLIO,
 PHIL. ET JVR. D.

DISPVTABIT
FRIDERICVS GABRIEL KIRSTEN,

D. XVIII. April. M DCC XXXII.

L I P S I Æ,
 LITTERIS BARTHELIANIS.

170

DE
JURE QUIRITIVM

AD
THEOPHIL. INSTITVT.

PRÆSIDÈ
JOANNE HENRICO MYLO,

PHIL. ET JUR. D.

DISEVTAET
FRIDERICVS GABRIEL KRSTEN,

DR. JUR. M. D. C. C. LXXV.

LITTEÆ
CAROLINIANÆ

A MONSIEUR,
MONS. JEAN CHRISTOFFLE
de NOSTIZ,
SEIGNEUR DE NIEDER-NEUNDOFF.

ET

A MONSIEUR,
MONS. CHARLES SAMUEL
POENIKE,
GREFFIER DU BAILLAGE, DE MERSBOURG,
MON TRES HONORE COUSIN.

MESSIEURS

NE vous etonnez pas que je prens la liberté de vous presenter ces feuillets. C'est mon devoir, qui m'oblige à ne laisser pas echaper une seule occasion de vous remoigner, que je me souviens toujours des bienfaits, dont il vous a plus à m'honorer, et en meme tems des obligations que je vous en dois. Et parceque l'impuissance m'ote le pouvoir d'etre reconnoissant comme il faut, j'aurai cependant l'honneur de vous estre infiniment redevable. C'est pourquoy, Mesieurs, ayez la bonté de croire que ce n'est que ma reconnoissance, qui prens la hardiessé de vous supplier de regarder ces feuilles d'un oeuil favorable en me doignant de vos bonnes graces et de votre affection, afin que j'aye l'honneur d'etre jusqu'à la fin de ma vie avec tout le respect

MESSIEURS

votre tres humble & tres obeissant
Serveur

KIRSTEN.

DE
JVRE QVIRITIVM
 AD THEOPHIL.
 L.I.T.II.§.II. ET T.V.§.IV.
 DISSERTATIO.

§. I.

Terminet ad Theophili vindicias, dispicere de **JVRE QVIRITIVM**, quod dum describit ille, *Paraphr. Tit. de Jure Nat. Gent. & Civ. §. II.* non obscure significat, idem sibi esse cum **JVRE**, quod appellamus **CIVILE**. Qua in re ut non dissentiat ab exemplari latino, cum tamen sponte sua eadem Titulo *de Libertinis §. IV.* repetierit, posset nihilominus er-

roris, nec immerito, postulari, si certum sit, esse duo hæc invicem sejungenda. Verba ipsius: *Ωσαύτως και το νομιμοι ωπερ η Ρωμαικη κερηται πολιτεια Jus Quiritium, τει εστι, ω κερηται οι κειριται. Οι γαρ Ρωμαιοι απο Κειρινη τει εστι Ρωμιου, τε εξ Αρεως γενεσιν εχειν αυχεντας, κειριται προσαγορευοισαι κ.τ.λ.* Et *Tit. de Libertinis*: η γαρ ενομος δεσποβεια λεγειται *Jure Quiritium*, τει εστι εν τε δικαιο των κειριτων, (α. εν τε νομο των πολιτων) Ρωμαιων, οι κειριται γαρ Ρωμαιοι απο Ρωμιου εξ ε την αρχαιοροσαν εχουσιν. Non conveniunt de duplici hoc jure, confulti: Quorum alii latius civitate Jus Quiri-

vous
 i m'
 vous
 dont
 liga-
 ce m'
 urai
 able.
 ue ce
 e de
 ora-
 e af-
 e ma

tant

Quiritium, alii angustius faciunt; alii alio pacto discriminandum: imo pars nequidem esse ab illa diversum pronunciat. Nos in rem præsentem veniemus, & potiores de eo sententias persequemur. Sed omnium a vero aberravit longissime Viri docti THEODORI RYKII *Animadv. ad Tacit. Histor. L. I. c. 78.* suspicio, jus, quo QUIRITES utantur, esse id, quod dicimus JVS LATII, quodque est inter Civitatis & Italiæ jura medium. Sed quis unquam audivit, *Latinorum* jura ad *Quiritium* prærogativas adfurrexisse? unde extricabit Rykius, quæ eum juvent, idonea argumenta? Et reduxit eum in viam Vir magnus in *Orbe Romano*, ad L. XVII. de statu hom. Exerc. I. c. IX. p. 57.

CIVITAS §. II.

Audiamus nunc PAVLLI MANVTIVM, quo nescio an multi feliciore successu ad antiquitates Romanorum accessere. Is de *Civitate Rom. p. 18.* Juris Quiritarii aliquam portionem civitatis jus, & quasi ignobiliorem ejus speciem, ipsosque Quirites Civibus longe honoratiores censet. Juvat eum egregie, quod manumisso Romano jus hoc Quiritium non raro expetitur aut impetratum dicatur; nunquam vero jus civis, quo, si pleno jure manumissus erat, jam cum ipsa libertate donabatur: Per sæpe tamen peregrinos seu ingenuos, seu libertinos civitatem hanc impetrasse traditum inveniamus. Adscribam sententiæ hujus fundum, loca aliquot PLINII junioris qui L. X. p. 4. *Quare rogo des ei CIVITATEM Romanam. Est enim peregrinæ conditionis, manumissus a peregrina: vocatur ipse Harpocras, item rogo, des jus QUIRITIVM libertis Antonie Maximille Helie & Antonie Harmenidi. Idem Lib. eod. ep. 5. Ago gratias Domine, quod & jus QUIRITIVM libertis necessariæ mihi famine & CIVITATEM Romanam Harpocrati latraliptæ meo, sine mora indulxisti. Et L. X. eod. ep. 6. Rogo, ut propinquis ejus des civitatem, Chryssippo Mirridatis & Stratonice Epigoni, item liberis ejusdem Chryssippi, ita ut sint in patria potestate, utque in libertos servetur jus Patronorum. Item rogo indulgeas JVS QUIRITIVM Latio Satrio Abascantie*

scantio
tamen
alia sup
ritium
quid
quos
nos cr
buta
SVET
NO J
p. 18.
modo
manis
primu
filiu
dum
PERS

Certe
vium
lie L
cit. I.
Antio
Juris
jure,
oster
Ergo
Dom
ritium
noru
cum
fiat

scantio & Publio Casio Phosphoro & Pancharie Soteridi. Neque tamen sunt hæc constanti solennique usu servata. Cum enim alia suppetunt loca, quæ peregrinis æque ac civibus Jus Quiritium tributum esse ostendunt, tum & Panchariam Soteridem, quid ostendit Romanum fuisse libertum; quod si etiam reliquos duo *Ep. 6.* memoratos, ob nomen, quod gerunt, Romanos credas. Deinde unde colligas, hos pleno jure, id est, tributa una civitate, manumissos; nec Latinos Junianos fuisse SVETONIVS *Claud. c. 19. civi vacationem legis Poppeæ, LATINO Jus Quiritium datum, qui locus nec fugit MANVTIVM v. p. 18.* Postremo apud alios promiscue modo Quiritium Jus, modo civitatis datum esse libertis, iisque five peregrinis s. Romanis palam est. PLINIUS certe isque major *L. XXIX. ep. 6. primus e Medicis Romam venit e Peloponneso Archagarus Lysaniæ filius eique Jus Quiritium datum, citra dubium peregrino, nec dum civi. Nonne ipsa manumisio QVIRITES efficit, si audias PERSIVM Sat. V. una Quirites vertigo facit.*

§. III.

Ergo opus est, ut alia nos ratione his tricus expediamus. Certe aliam viam ingressus est doctissimus de *antiquo Jure Civium Rom.* Commentator *L. I. c. 6. ad 13. fin. & de antiquo jure Italiae L. I. c. 4.* traxitque in partes suas SPANHEM. *orb. Roman. Exercit. I. c. 9 & II. c. 5.* SCHVLTING *Jurispr. ant. p. 574.* HEINECC. *Antiqu. Roman. L. I. app. c. 1. §. 23. seqq.* aliosque nostræ ætatis Juris Consultos. Qui quidem omnes id agunt, ut QVIRITIVM jure, quæ ad domesticam ejusque vitam pertinent, contineri ostendant, CIVITATEM vero ad publica etiam jura porrigant. Ergo, his arbitris, quæ Romanis competunt jura connubiorum, Dominii, Patrium, hæreditatum, usucapionum, alia, ad Quiritium jura pertinent. Civitatis privilegia, suffragiorum, honorum, census, militiæ, vectigalium, & si quod aliud est publicum jus complectitur. Sed videbimus, quo id jure aut qua fiat injuria? PLINIUS locis, quæ ante indicavimus, peregrinis quibus-

quibusdam Jus Civitatis, id est, publicum, *libertis vero Romanis* Quiritium seu privatum rogat, & quo erat apud Trajanum loco, facile impetrat. Scilicet, quod verus juris fragmentum apud SCHULTINGIVM p. 803. §. VI. ait: *Manumissis jam competit civitas Romana*, hoc est, SIGONIO interprete, jurium, quæ ad publicam Rem pertinent, usura: At vero ipse SIGONIUS L. II. de Stat. Jur. Civ. c. 14. tradit, & quis ambigat? eodem jure privato cum civibus usos esse libertini generis homines, sed honorum, stipendiorum, suffragiorum, aliorumque id generis, publico jure destitutos. Sequitur ex hoc, ut Quiritium jus consequuti, nil aliud acceperint, quam cujus jam antea habuere potestatem. Sed fac, quos Plinius memorat, latinos libertos fuisse, non cives, atque ideo ne privato quidem hoc jure usos? cur his privata tantum jura, exteris & peregrinis, ipsa etiam publica exorat. Imo jus patrium nonne ad privata pertinet? Non inficiatur ipse SIGONIUS. Tamen PLINIUS L. X. ep. 6. rogo ut des Civitatem *Chryssippi liberis*, ita ut SINT IN POTESTATE PARENTVM utque *ius in libertos servetur JVS PATRONORVM*. Contra ea VLPIANVS L. I. D. de Bonis libertorum ait, *grande beneficium esse, cum liberti ad civitatem perducantur*. An vero credibile illis juribus, quæ hoc nomine comprehendi vult vir doctus, eos gavisos esse?

§. IV.

Non est prætereunda hoc loco, quam Vir elegantis doctrinæ JO. FRID. CHRISTIUS L. II. Noct. academ. c. 6. exposuit, conjectura. Cum enim Manutio aliisque Jus hoc Quiritium excellentius longe atque augustius creditum fuerit, quam jus civium Romanorum, hoc ut se Viro claro probet, tantum abest, ut vilius longe ac tantum faci civium & proletariæ plebeculæ proprium esse existimet. Sed, quod si de meo sensu judicare fas est, verius est eosdem esse cives Romanos, cum his, quos vocamus Quirites: Quod ipsum non adeo ut arbitror male comprobavit Gundlingius eo, quod ad universum populum verba facturi

MVITAD THEOPHIL

et 9

cturi oratores, QVIRITES compellarent, quodque præco edi-
 cturus comitia, OMNES QVIRITES convocaret. Recte
 STRABO L. V. *geograph. Κερίλας ἐνοικετοριῶν ἢ ἀπονομοθετικῶν τῶν Ρω-
 μαίων.* Neque videtur mihi posse idoneis argumentis firmari,
 quod Vir eximius tradit, de Patricio & Senatore in suffragia
 cum plebe & proletariis non eunte. Imo horum potius, quam
 ignobiliorum in comitiis habitam rationem vel inde apparet,
 quod sedulo operam dederint, ut sua, pauciorum quamlibet,
 suffragia vincerent reliquorum, siquidem numerum spectes,
 omnino majora. Inde enim est illa Romanorum omnium in
 centurias, & harum in quinque classes distributio. Qui vero
 suffragium tulissent in prima classe, nisi, ut ita dicam, majorum
 gentium Quirites, & seu ex patribus, seu ex plebe nobiliores.
 A. GELLIVS tradit N. A. L. XV. c. 17. TRIBVNOS neque advo-
 care patricios neque ulla de re ad eos referre posse. Id vero si est,
 efficitur inde tantum, ad plebis comitia, quæ Tributa appel-
 lamus, advocatos non esse civitatis primores. Sed ad Comitia
 centuriarum vocari potuisse, quis negabit? & vocatos omnino
 esse, paulo inferius ostendemus. Equidem nec interfuisse Tri-
 butis comitiis certum est, sed unde id factum est, nisi, quod
 nulla in iis census, ordinis, ætatis ratio haberetur. Quam hinc
 facile est ad conjiciendum eo comparuisse frequentius, quando
 populus in centurias conscriptus coibat, fierique poterat, ut
 unius aut duorum primæ classis civium tabellæ sexcentis aut
 pluribus proletariorum & capite censorum suffragiis essent po-
 tiores. Cur diebus comitialibus senatum habere nefas erat, ni-
 si quo nemo ullus civis a suffragio avocaretur? Sed habemus &
 alia, eademque exceptione omni majora, ejus rei documenta:
 VARRO L. III. *de re Rust. cap. 4. Comitibus ædilibus cum sole Cal-
 do ego atque Appius SENATOR tribulis suffragium tulissemus.* VA-
 LER. MAXIM. L. IV. c. 5. *extr. 3. Magna cum invidia, fortuna præ-
 toriis comitiis Africani superioris filium Cn. Scipionem & Cicere-
 tum in campum deduxerat. Cicerejus ut vidit se omnibus centu-
 riis Scipioni anteferri, templo descendit, abjectaque candida toga
 competitoris sui Suffragatorem agere cepit.* SIC CICERONI pro
 Plancio

B

Plancio

Plancio c. 14. Plancius, *Vir summo & equestri loco natus*, quod antea ostenderat, suffragium tulisse & primus scripsisse legem de publicanis dicitur. Sic pro P. Sextio, Gellius, ait, homo & fratre indignus, *Viro clarissimo atque optimo consule, & ordine equestri, cujus ille ordinis nomen retinet, is de me suffragia tulit, is assuit, &c.* Aut ego vehementer fallor, aut ex his omnibus, efficitur patricios omnino, & nobiliorem quemvis, ipsos etiam Senatores, non secus ac tenuioris fortis homines in sua quemque tribu & centuria suffragii tabulam in cistam injecisse, nec videtur quicquam subesse causa, ut hos tanquam Sexagenarios & inuiles de ponte deturbemus. Omisi prudens loca, quae tantum probant praesentes adfuisse comitiis, de quibus loquimur, civitatis principes, cum possint adfuisse, vel ut eorum ratio haberetur in magistratuum; vel ut ad suadendum dissuadendumve prodirent in Legum comitiis, vel in quibuscunque, ut sedentes pro Tribunali arbitros aut spectatores se praebent, quod de Consulibus ait Livius L. XXXIX.

Que quidem omnia si ita sunt, uti omnino esse, post ea quae disputavimus, ambiget opinor nemo, videtur omnino illa QUIRITIVM compellatio non ad solam togatam plebem pertinuisse. Quod ipsum ut magis firmem, provoco ad Legis Publicae formulam apud LIV. L. VIII. c. 12. *ut plebis scita omnes Quirites tenerent*; provoco ad solenne devotionis carmen, pro POPULO ROMANO QUIRITIVM; ad illas fidem populi, fidem Quiritium, implorandi obtestandique formulas; ad certa illa & typica quasi *prob fidem vestram Quirites! porro Quirites!* Quae certe tantum ad vilioris fortis popellum retinere vix patitur horum omnium dignitas, & prorsus respuit Publicae Legislationis historia. Ita ego teneo, QUIRITES dictos, qui erant Romanae civitatis particeps, omnino omnes, idque nominis tunc potissimum sibi vindicasse, cum, quae cives, augustissimorumque horum jurium parti-

DE JURE QVIRITIVM AD THEOPHIL.

tanta cura, tantaque sollicitudine distinxerit, ut non unquam ea inter se commutaret, aut cui alterum rogare intenderat, alterum accommodaret: venit in mentem subvereri, ut hæc acuram tangat opinio? Ergo tamen erunt diversa? Sed quo pacto? Hic mihi aqua hæret, nec est in manibus tabella, qua suffragium feram. Quod si hæc aliquis composuerit, & de vero utriusque discrimine meliora me edocuerit, is ^{espero} habebit, & si hæc eum curatangit, Veneris basia, & Phillyda solus.

THESES DISPUTANDI GRATIA
APPOSITAE.

- I. A Ictis res in corporales & incorporales dividi, e philosophia stoica nequicquam repetitur.
- II. Non quicquid administratores aut privati fisco militari debent ad pecuniam primipilarem pertinet.
- III. Mandati R. vom *Auffborg. jung. Leut. d. Ao. 1724. §. V.* delationem jurisjurandi de versione in rem non excludit.
- IV. Germanos jus vitæ & necis in servos habuisse ex *Tacito* probari non potest.
- V. Actor qui judæorum aliquot pro se testimonia etiam adversus Christianum allegat, non quidem plene probat, sed nec nihil probasse censendus est.
- VI. Clerici præsentiam in actu torture exigere inutile & absolum est.
- VII. Vero similis est duos tantum Saturninos Ictos fuisse, alterum *Claudium*, alterum *Venulejum*, licet novissime dissentiat *V. ILL. HEINECCIUS* pec. progr.

Leipzig, Diss., 1732 L-2

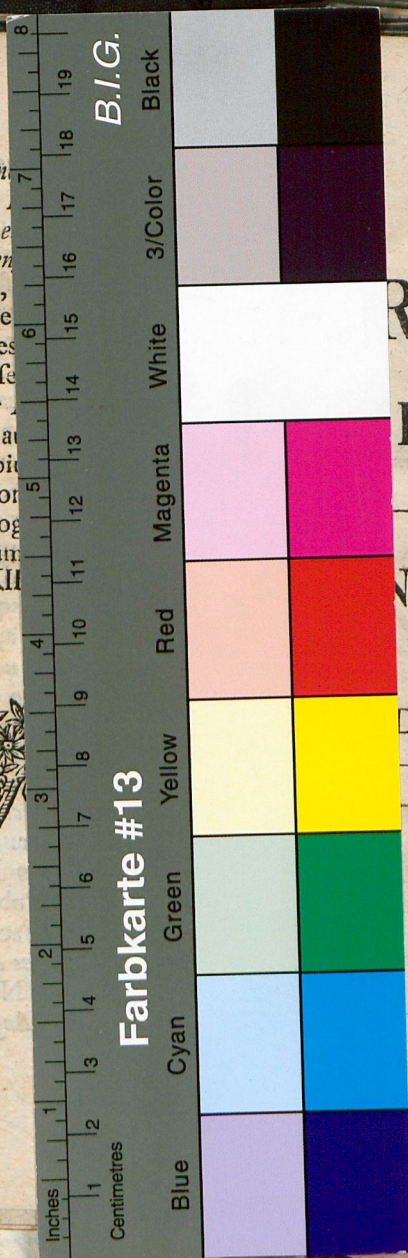
sb.

1018

an
e
ne
ben
s,
ite
res
fe
is
a
pi
cor
rog
un
XII

B.I.G.

Farbkarte #13

800

1732, 23
1286

DE
RE QVIRITIVM
AD
EOPHIL. INSTITVT.
L.I.T. II. §. II. ET T.V. §. IV.

PRÆSIDE
NE HENRICO MYLIO,
PHIL. ET JVR. D.

DISPVTABIT
DERICVS GABRIEL KIRSTEN,

D. XVIII. April. M DCC XXXII.

L I P S I Æ,
LITTERIS BARTHELIANIS.

